

Női Kiáltás-patak

Amikor Don Serafin jóváhagyta, hogy Juan Pedro Martínez Sánchez nőül vegye Cleófilas Enriqueta DeLeón Hernándezt, átemelje apja küszöbén, s magával vigye sok kilométernyi dűlőúton és még több aszfaltúton át, keresztül az országhatáron, egészen a városig *en el otro lado* – a másik oldalon –, már aznap felsejlett előtte a reggel, mikor lánya majd kezével szemét beárnyékolva délre tekint, és arról álmodik, visszatér a végeláthatatlan házimunka, a hat széllelbéelt fivér és a panaszos öregember birodalmába.

Az elválás zűrzavarában az öreg végül ki is mondta: „Az apád vagyok, én sosem hagylak el.” Igen, ezt mondta, amikor megölelte, és útjára bocsátotta. De akkor Cleófilas épp Chelát, a koszorúslányt kereste, hogy megejtsék a trükköt a csokorral. Majd csak később fognak eszébe ötleni apja szavai. *Az apád vagyok, én sosem hagylak el.*

Csak most, anyaként emlékezett vissza a szavak súlyára. Most, amikor Juan Pedritóval a patak partján üldögéltek. Amikor két ember szereti egymást, a szerelem időnként megfagy közöttük. De a szülői szeretet és a gyermek szeretete a szülő iránt teljesen más.

Ilyesféle gondolatok jártak Cleófilas fejében azokon az estéken, amikor Juan Pedro nem jött haza, és ő a franciaágy egyik oldalán feküdt, hallgatta az autópálya zúgását, a távoli kutyaugatást s a pekánfák suhogását, amely olyan volt, mintha kikeményített ruhájú hölgyek járkálnának fel s alá, shh-shh-shh, andalítón.

*

A szülővárosában nem sok szórakozás akadt, nagynénjeivel és keresztanyjával valamelyikük házában általában kártyázással ütötték agyon az időt. Vagy a moziban újra és újra megnézték az e heti filmet a foltos vásznon, amelyen egy kósza hajszál árnyéka vibrált idegesítőn. Vagy bementek a városba

egy tejturmixért, amely másfél nap múlva pattanásként jelent meg a fenekén. Vagy átugrott a barátnőjéhez, s megnézték a sorozat következő epizódját, s megpróbálták ellesni, milyen frizurát és sminket viselnek a szereplők.

De Cleófilas, amióta csak elég idős volt ahhoz, hogy a fátýolszövetet, pillangókat és csipkéket kínáló kirakatokhoz dőlve báméskodjon, egyre csak a szenvedélyt várta sóvárogva, arról suttogott, sóhajtozott, nevetgélt. De ne értsd félre, nem a *Zsaru Magazin* címlapján látható szenvedélyt, ahol az elhagyott szerető épp felmutatja a becsületét megvédeni hivatott véres kést. Hanem a szenvedély vegytiszta lényegére. Arra, amelyet könyvekben, dalokban és sorozatokban látni, amikor az ember végre megtalálja élete nagy szerelmét, és megtesz érte mindent, meg kell tennie mindent, bármi áron.

Tú o Nadie. Te, vagy senki más, az épp futó népszerű sorozat címe. A gyönyörű Lucía Mendez mindenféle nehéz szívügyekbe bonyolódik, különélés, megcsalás, de szeret, mindenek ellenére örökké szeret, mert ez a legfontosabb dolog, és láttad Lucía Mendezt a Bayer aspirin reklámban, hát nem búbajos? Szerinted festi a haját? Cleófilas el fog menni a gyógyszertárba, és vesz egy hajszínezőt; a barátnője, Chela majd segít neki feltenni – nem is olyan bonyolult.

Mert nem láttad a legutóbbi részt, amikor Lucía bevallotta, hogy jobban szereti a férfit mint bárki mást egész életében. Egész életében! És a műsor elején és végén elénekli a Te, vagy senki más című dalt. *Tú o Nadie.* Valahogy így kellene élnünk nekünk is, nem gondolod? Te, vagy senki más. Mert a szerelemért jó szenvedni. A fájdalom valahogy édessé lesz. Végül.

*

Seguin. Tetszett neki a szó hangzása. Távoli és vonzó. Nem olyan, mint *Monclova. Coahuila.* Undorító.

Seguin, Tejas. Szépen, aranyosan csilingel. Pénz hangja cseng benne. Olyan ruhákat hordhat majd, mint a nők a tévében, mint Lucía Mendez. És búbajos kis háza lesz, Chela meg persze irigykedni fog.

Igen, bemennek Laredóba az esküvői ruháért. Azt beszélik. Ugyanis Juan Pedro rögtön akarja a menyegzőt, hosszú eljegyzés nélkül, mert csak kevés szabadságot tud kivenni. Nagyon fontos beosztásban dolgozik Seguinban, egy... egy sörgyárban, azt hiszem. Vagy autógumisnál? Szóval vissza kell mennie. Így aztán tavasszal kelnek egybe, amikor Juan Pedro kiveszi a szabadságát, és az új kisteherautóján mennek majd el – láttad már? – a seguini új házukba. Hát, nem teljesen új, de át fogják festeni. Ahogy a friss házásoknál lenni szokott. Új festék és új bútor. Miért is ne? Juan Pedro megengedheti magának. És később majd hozzátoldanak egy vagy két szobát a gyerekeknek. Áldja meg őket az isten sokkal.

Majd meglátod. Cleófilas mindig is ügyesen bánt a varrógéppel. Egy kis rrr, rrr, rrr és hopp! Csoda! Mindig is olyan okos volt! Szegényke. És még anyja sincs, hogy tanácsot adna neki a nászéjszaka dolgában meg egyebekben. Hát, isten segítse meg. Egy ilyen bikafejú apával meg a hat tuskó fivérével. Mégis, mit gondolsz? Persze, hogy megyek az esküvőre! A ruhát, amit fel akarok venni, egy kicsit át kell majd alakítani, hogy divatos legyen. Tegnap este láttam egy új fazont, ami szerintem jól állna nekem. Nézted tegnap este *A gazdagok is sírnak*? Figyelted az anya ruháját?

*

La Gritona. Milyen mulatságos név egy ilyen bűbajos kis *arroyónak*. Mégis így hívták a ház mögött folydogáló patakocskát. De senki sem tudta megmondani, hogy a nő dühében vagy fájdalmában kiabált-e. A helyiek csak annyit tudtak, hogy az *arroyót*, amin az ember San Antonio felé kelt át, aztán vissza megint, Női Kiáltásnak hívják, s a nevet egy idevalósi sem kérdőjelezte meg, s még anyyira sem értette. *Pues, alá de los indios, quién sabe* – ki tudja, vonták meg a vállukat a városiak, mert az ő életük szempontjából teljesen mindegy volt, vajon a csörgedező erecske honnan kapta a nevét.

– Mér' akarod tudni? – kérdezte Trini, a mosodai alkalmazott azzal a zsémbelő spanyolsággal, amit akkor szokott használni, amikor pénzt adott vissza Cleófilasnak vagy rákiabált valamiért. Először azért, mert túl sok mosószerrel tett a gépbe. Aztán azért, mert ráült az egyik masinára. Még később, miután Juan Pedrito megszületett, azért, mert Cleófilas nem értette, hogy ebben az országban egy kisgyerek nem szaladgálhat meztelenül, kikandikáló füttyivel, nem illik, *¿entiendes?* *Pues*.

Hogy is tudta volna Cleófilas egy ilyen nőnek elmagyarázni, miért izgatta őt a *Női Kiáltás* elnevezés. Trinivel nem lehet ezt megbeszélni.

Viszont kéznél voltak a szomszédok, Cleófilasék patak mentén bérelt házának két oldalán. Soledad asszony balról, Dolores asszony jobbról.

Soledad szomszédasszony özvegynek titulálta magát, bár rejtély övezte, miként özvegyült meg. A férje vagy meghalt, vagy elhagyta egy kocsmai lotyóért, vagy egész egyszerűen egy délután elment hazulról, és elfelejtett visszajönni. Nem lehetett tudni, mert Soledad sosem beszélt róla.

A másik házban *la señora* Dolores élt, kedves és nagyon bájos asszony. De háza túlságosan is erősen szaglott a háborúban elvesztett két fiú és a gyászban hamarost utánuk halt férj emlékére az oltárokon égő füstölők és gyertyák aromájától. Dolores idejét az elvesztett férfiak emléke és a kertje között osztotta meg, amely messze földön híres volt virágairól: napraforgóiról – olyan magasak voltak, hogy ócska seprűyelekkel és deszkákkal kellett őket kitámasztani; vörösnél is vörösebb bársonyvirágairól, amelyek fodrosak voltak, és mély menstruációs színt véreztek; legfőképpen pedig rózsáiról, melyeknek

illata Cleófilast a halottakra emlékeztette. Vasárnaponként *la señora* Dolores levágta a legszebb virágokat, és elrendezgette őket a seguini temető három szerény sírkövén.

A szomszédasszonyok – Soledad és Dolores – talán régebben tudták a patak nevét, mielőtt még angolra változott, de mára elfeledték. Túlságosan is el voltak foglalva a férfiak emlékével, akik önként vagy a körülményeknek köszönhetően végleg elhagyták őket.

Fájdalom vagy düh, morfondírozott Cleófilas, amikor friss házasként először hajtottak keresztül a patakon átívelő hídon, és Juan Pedro megmutatta neki. *La Gritona*, mondta a férfi, és Cleófilas nevetett. Milyen mulatságos név egy ilyen kedves, boldogan éltek, míg meg nem haltak kis pataknak.

*

Első alkalommal annyira meglepődött, hogy fel sem kiáltott, és a kisujját sem mozdította, hogy megvédje magát. Azelőtt mindig azt hangoztatta, hogy ő bizony visszaütne, ha egy férfi, legyen az bárki, kezét emelne rá.

De amikor valóban megtörtént, és a férje megütötte újra és újra; mígnem az ajka felrepedt, és sarkában vérvörös orchideát hajtott, Cleófilas nem védekezett, nem sírt, nem futott el, ahogy a sorozatok nézése közben régebben elképzelte magának.

A szülei soha egy ujjal nem bántották egymást, de a gyerekeiket sem. Noha maga is beismerte, hogy mint egyetlen leánygyereket, kissé elkényeztették, – *la consentida*, a hercegnő –, néhány dolgot soha nem viselne el. Soha.

Amikor azonban először megtörtént, alighogy férj és feleség lettek, Cleófilas annyira megrökönyödött, hogy egy szót sem tudott kinyögni, megdermedt, érzéketlenné vált. Semmit sem tett, csak az ajkán égő forróságához nyúlt, és a vére meredt, mintha még most sem értené.

Semmit sem tudott hozzáfűzni a dologhoz, nem mondott hát semmit. Csak simogatta zokogó férje sötét fűrtjeit, aki gyermekként ontotta az enzeszelés és a szégyen könnyeit, most és mindörökké.

*

A férfiak a kocsmában. Amennyire Cleófilas meg tudja ítélni, az első év tapasztalata alapján, amikor még őt is elhívták, és ment a férjével, némán hallgatta a beszélgetést, várt, és addig iszogatta a sörét, míg felmelegedett, egy papírszalvétából csomót kötött, egy másiktól legyezőt hajtogatott, egy harmadiktól rózsát, bólogatott, mosolygott, ásított, jópofát vágott, a megfelelő pillanatokban nevetett, férje karjához dőlt, megbökte az oldalát, végül már ügyesen meg tudta jósolni, merre kanyarodik majd a beszéd fonala, mindebből Cleófilas arra a következtetésre jutott, hogy a férfiak esténként

úgy igyekeznek az üveg fenekén megtalálni az igazságot, mint más a tenger mélyén az aranypénzt.

Azt akarják elmondani egymásnak, amit maguknak meg akarnak fogalmazni. De akár a héliumos léggömb, az agyukból kiszökni vágyó gondolat sosem talál egérutat. Bugyborékol, felemelkedik, felzubog a torkokban, átbukik a nyelveken, és a szájakon kiszökken a böfögés.

Szerencsés esetben könnyekbe fül a hosszú este. De az öklök is bármikor felemelkedhetnek. A férfiak saját farkukat üldöző kutyákként viháncolnak, mielőtt elalszanak, utat keresnek, módot, kiskaput és – végül – békességet.

*

Néha reggelente, mielőtt férje kinyitja a szemét. Vagy szeretkezés után. Vagy olyankor, amikor egyszerűen szemben ül vele az asztalnál, ételt lapátol a szájába, és rág. Cleófilas azt gondolja: erre a férfirra vártam egész életemben.

Nem mintha nem lenne jó ember. Mégis emlékeztetnie kell magát, miért is szereti, amikor pelenkázza a gyereket, vagy amikor a fürdőszobát törli fel, vagy függönyt fabrikál az ajtó nélküli ajtófélfákra, vagy a ruhákat próbálja fehérebbé varázsolni. Egy kicsit elgondolkodik, amikor a férje belerúg a hűtőbe, és azt mondja, utálja ezt a szaros házat, és elmegy, elmegy valahova, ahol nem háborgatja sem a gyerek sírása, sem Cleófilas gyanakvó kérdezősködése és állandó nyaggatása, hogy javítsa meg ezt is meg amazt is, mert ha Cleófilasnak egy csepp esze volna, rájött volna már, hogy ő hajnalok hajnalán talpon van és pénzt keres, hogy nevének tele legyen a hasa, és legyen fedél a feje fölött, és másnap is korán kell kelnie, hát miért nem hagysz már békén, asszony.

Nem túl magas, nem, és egyáltalán nem úgy fest, mint a sorozatok férfiszereplői. Az arcán még mindig látszanak a kamaszkori pattanások után maradt hegek. És pocakot eresztett a sok sörtől. Mindig is zömök volt.

Ez a férfi, aki szellent és böfög és horkol amellet, hogy nevet, megcsókolja és átöleli őt. Valahogy ez a férj, akinek borostáját minden reggel a mosdókagylóban találja, akinek a cipőjét éjjelente a verandán kell szellőztetnie, ez a férj, aki nyilvános helyen nyesi a körmét, hangosan röhög, emberesen káromkodik, és a vacsoránál minden fogáshoz tiszta tányért követel, ahogy az anyjánál megszokta, rögtön amint hazaér, pontosan vagy késve, és akit teljesen hidegen hagy a zene vagy a sorozatok vagy a románc vagy a rózsák vagy az *arroyo* fölött opálosan csillogó hold, de a háló ablakán át látható sem izgatja, csukd már be a spalettát, és aludj tovább, ez az ember, apa, rivális, családfenntartó, atya, uraság, férj, amíg eljön a te országod.

*

Szemernyi kétely. Elmosott pohár, amely fordítva került vissza a polcra. A rúzs, a hintőpor, a hajkefe a fürdőben, mind másképp elrendezve.

Nem. Csak képzlődik. A ház olyan, mint mindig. Semmi.

Újszülött fiával, férjével tér haza a kórházból. Van valami vigasztaló abban, hogy papucsát az ágy alatt találja, a kopott pongyolát pedig a fürdőszoba akasztóján, ahol hagyta. A párnája. Az ágyuk.

Édes, édes otthon. Olyan édes, mint a púder szaga a levegőben, jázmin, ragacsos likőr.

Elmosódott ujjlenyomatok az ajtón. Üveg pohárban elnyomott cigaretta. A ránc az agyban gyűrődéssé mélyül.

*

Időnként az apja házára gondol. De hogyan is mehetne vissza oda? Micsoda szégyen! Mit szólnának a szomszédok? Így visszajönni, egy gyerek a karján, egy a pocakjában. A férjed hol van?

A pletykák városa. A kosz és kétségbeesés városa. Felcserélte a pletykák városára. A kosz és kétségbeesés városára. Talán a házak kicsit távolabb állnak egymástól, de ebből nem lesz nagyobb az intimitás tere. Nincs húsos levelű *zócalo* a főtéren, de a szóbeszéd mormogása itt is jól kivehető. Vasárnapként senki nem suttog összebújva a templom lépcsőin. Mert itt a suttogás a kocsmában kezdődik napszálltakor.

Ez a város ostobán büszke a városháza előtt pompázó babakocsi méretű bronz pekánfára. Tévészerviz, gyógyszertár, vasáru, tisztítószalon, masszőr, italbolt, tőzsdeügynök, üres üzlet és semmi, de semmi érdekes. Nem lehet sehová elsétálni. Mert itt a városokat úgy építik, hogy függővé válj a férjedtől. Vagy otthon kuksolsz. Vagy megtanulsz vezetni. Ha van elég pénzed saját kocsira, és megengedik, hogy egyedül vezesd.

Nincs hova menni. Csak a szomszédasszonyok. Soledad az egyik oldalon, Dolores a másikon. Vagy a patak.

Ne menj oda sötétedés után, *m'jita*. Maradj a ház körül. *No es bueno para la salud. Mala suerte. Szerencsétlenséget hoz. Mal aire.* Megbetegszel a gyerekekkel együtt. Jól megrémülsz valamitől a sötétben, és majd meglátod, mennyire igazunk volt. A patak nyáron néha csak egy pocsolya, bár most, tavasszal, a sok eső miatt megduzzadt és él, sajátos hangja van, éjjel és nappal is magas, ezüstös hangon szólongat. Vajon lehet-e *La Llorona*, a síró asszony? *La Llorona*, aki vízbe fojtotta saját gyermekeit. Talán *La Lloronáról* nevezték el a patakot, gondolja, és gyerekkorában ezerszer hallott történetek ötlenek az eszébe.

La Llorona hívja őt. Biztosan tudja. Cleófilas leteríti a baba Donald kacsás plédjét a fűre. Fülel. A nap épp leszáll. A gyerek két marékkal tépi a füvet, és nevet. *La Llorona*. Vajon egy ilyen halk hívás a fák alatti sötétbe tud-e csábítani egy nőt?

*

Ennek a nőnek hiányzik egy kis... és a férfi kezével olyan mozdulatot tett, mintha az ágyékához nyomná egy nő fenekét. Maximiliano mondta ezt, az izzadságszagú félnótás az utca túlfeléről, s a férfiak felröhögtek. Cleófilas magában motyogott, *grosero*, és folytatta a mosogatást.

Cleófilas tudta, nem azért mondja, mert igaz, hanem inkább azért, mert neki volna szüksége nőre ahelyett, hogy esténként a kocsmában leissza magát, aztán éjjel egyedül botorkál haza.

Maximilianóról azt beszéltek, hogy egy kocsmai verekedésben megölte a feleségét, aki felmosófával támadt rá. Kénytelen voltam lelőni, mondta, az asszony nál fegyver volt.

Nevetésük a konyhaablak alatt. A férje az, a haverjaival: Manolo, Beto, Efrain, el Perico. Maximiliano.

Vajon Cleófilas valóban eltúlozza a dolgokat, miként a férje mindig is állította? Az újságok is mintha ilyen történeteket ontanának. Ezt a nőt az országút mellett találták meg. Amazt kilökték a mozgó kocsiból. Ez meghalt, a másik eszméletlen, a harmadikat kékre-zöldre verték. A volt férje, a férje, a szeretője, az apja, a fivére, a nagybátyja, a barátja, a munkatársa. Mindig. Ugyanazok a hátborzongató hírek a napilapok hasábjain. Cleófilas a mosószerves víz alá nyomta a poharat egy pillanatra, és megborzongott.

*

Férje könyvet vágott hozzá. Cleófilas könyvét. Keresztül a szobán. Forró horzsolás az arcán. Ezt még meg is tudná bocsátani. De sokkal jobban fáj, hogy a könyv az övé, Corín Tolleado szerelmes regénye, ami a kedvence lett, mióta az USA-ban él tévé és sorozatok nélkül.

Csak ritka kivételek akadtak, amikor férje távollétében meg tudott nézni néhány részt Soledad szomszédasszonytól, Dolorest ugyanis nem érdekelték az effajta dolgok. Soledad gyakran előzékenyen elmesélte, a *María de Nadie* melyik epizódjában mi történt. A szegény argentin lány szerencsétlenségére szerelmes lesz az Arrocha család szépséges ifurába, munkaadói fiába, akiknek a házában lakik és akik padlóját porszívózza, s ugyanebben a házban a szögletes arccsontú Juan Carlos Arrocha szerelmet vall, Szeretlek, María, hallgass meg, *mi querida*, de a lánynak azt kell mondania, Nem, nem: nem egy sorból valók vagyunk, emlékeztetnie kell a fiút, hogy egyiküknek sem szabadna ebben a házban szerelmesnek lennie, de közben a szíve szakad meg, hát képzelheted.

Cleófilas régebben úgy gondolta, az ő életének is ilyennek kell majd lennie, mint egy sorozatban, de élete epizódjai mostanában egyre szomorúbbak lettek. Még reklámok sem szakították meg az egyhangúságot egy kis vidám változatossággal. És semmi kilátás a szerencsés befejezésre. Erre gondolt,

amikor kinn üldögélt a gyerekekkel a ház mögött a patakparton. Cleófilas *de...*? Valahogy meg kellene változtatnia a nevét, talán Topazio, vagy Yesenia, vagy Cristal, Adriana, Stefania, Andrea lehetne, valami költőibb, mint a Cleófilas. Minden érdekes dolog a drágakövekről elnevezett nőkkel történik. De mi történik Cleófilasszal? Semmi. Ráncosodik.

*

Mert az orvos azt mondta. El kell mennie. Azért, hogy megbizonyosodjanak arról, a kisbaba egészséges, hogy nem lesz probléma a szüléskor, és a kezelőlap szerint jövő kedden ott kell lennie. Legyen olyan drága, és vigye be. Ez minden.

Nem, nem fogja szóba hozni. Ígéri. Ha a doktor rákérdez, azt fogja mondani, hogy leesett a lépcsőn, vagy megcsúszott az udvaron. Igen, akár ezt is mondhatja. De jövő kedden vissza kell mennie, Juan Pedro, legyen szíves, a baba miatt. A gyerekek miatt.

Írhatna az apjának, és kérhetne pénzt, csak kölcsönbe, a baba orvosi ellátására. De ha Juan Pedro jobb szeretné, ha nem kérne... Rendben, akkor nem fog. Légy szíves, többet ne. Ne. Cleófilas tudja, hogy nehéz megfogni a pénzt, sok a számla, de máshogy miként keverednek ki az autótörlesztés hátralékából? Miután kifizetik a bérleti díjat, a kosztpénzt, a villanyt, a gázt, a vizet és kit tudja még, mi mindent, alig marad valami. De legyen szíves, legalább a vizitdíjat. Nem kér semmi mást. El kell mennie. Miért olyan ideges? Csak.

Mert most odafigyel, és nem hagyja, hogy a babát megfordítsák a pocakjában, miközben ő belül kettéhasad. Igen. Jövő kedden fél hatkor. Juan Pedrito már indulásra kész lesz. De csak egy pár cipője van. Kipucolom a cipőjét, és várjuk. Amint hazaér a munkából. Nem kell majd szégyenkeznie miattunk.

*

Felice? Én vagyok, Graciela.

Nem, nem tudok hangosabban beszélni, a munkahelyemről hívlak.

Nézd, egy szívességet kérnék tőled. Van itt egy páciensünk, egy hölgy, akinek egy kis gondja akadt.

No, várj egy kicsit. Figyelsz rám, vagy nem?

Nem tudok hangosan beszélni, mert a férje itt ül a szomszéd szobában.

Végighallgatnál végre?

Épp ultrahangozni kezdtem volna – mert terhes –, és egyszer csak sírva fakadt nekem. *Hijole*, Felice! Ez a szerencsétlen nő csupa fekete folt mindeütt. Nem tréfálok.

A férje. Ki más? Egy menyasszony a határon túlról a sok közül. Az egész családjá Mexikóban van.

Frászt. Szerinted segítenek neki? Na ne viccelj. Az asszony nem beszél angolul. Nem hívhatta fél az övéit, még írnia sem volt szabad. Ezért hívlak.

El kéne vinni egy darabon.

Nem, nem Mexikóba, tökféj. Csak a távolsági buszhoz San Antoniába.

Nem, csak elvinni. Pénze van. Csak annyit kellene tenned, hogy hazafele menet leteszed San Antonióban. Ugyan már, Felice. Légy szíves! Ha mi nem segítünk neki, ki fog? Én is elvinném, de azzal a busszal kell mennie, ami még a férje hazaérkezése előtt indul. Na mit szólsz?

Nem tudom. Várj.

Rögtön, holnap is jó.

Ha holnap nem jó neked...

Megegyeztünk. Felice, csütörtökön. Az I10-es főút melletti bevásárlóközpont előtt. Délben ott lesz.

Ja, és Cleófilasnak hívják. Talán az egyik mexikói szent a sok közül. Valami mártír.

Cleófilas. CLEÓFILAS. Cle. O. Fi. Las. Írd le!

Köszí, Felice. Amikor a kislány megszületik, rólunk kell majd elneveznie, nem?

Pontosan. Mint egy szappanoperában. *Qué vida, comadre. Bueno bye.*

*

Egész délelőtt az a rebbenő, félelemmel vegyes kétség. Juan Pedro bármelyik pillanatban megjelenhet az ajtóban. Az utcán. A bevásárlóközpontban. Mint Cleófilas álmaiban.

Erre kellett gondolnia, amíg a kisteherautós nő megállt előtte. Azután már nem volt idő bármire is gondolni, csak a San Antonio felé induló kocsira. Tedd be a csomagod hátra, és szálljatok be.

Amikor áthaladtak a patakon, a vezető olyan hangos kurjantást engedett ki a torkán, mint bármely *mariachi*. Ami nemcsak Cleófilast, hanem Juan Pedritót is meglepte.

Pues, nézzétek, milyen helyes. Megijesztettek benneteket, ugye? Bocs. Szólnom kellett volna. Mindig ezt csinálom, amikor átmegegyek ezen a hídon. Tudod, a neve miatt. Női Kiáltás... *Pues*, én kiabálok. Ezt sajátosan angolos spanyolsággal mondta, és nevetett. Észrevetted már, folytatta Felice, hogy errefelé semmi sincs nőkről elnevezve? De tényleg. Hacsak nem a Szűzről van szó. Csak akkor lehetsz híres, ha szűz vagy. Újra nevetett.

Ezért tetszik nekem ennek az *arroyónak* a neve. Üvölteni támad kedved, mit Tarzan, nem? Ezen a nőn, Felicén, minden meghökkentette Cleófilast.

Az, hogy kisteherautót vezetett. Kisteherautót, és amikor Cleófilas megkérdezte, hogy a férje kocsi-e, azt válaszolta, hogy nincs férjnél. Saját kisteherautója van. Ő maga választotta és fizette ki az árát.

Régebben egy *Pontiac Sunbird* volt. De azok a kocsik *vieják*knak valók. Női autók. Ez itt viszont egy *igazi* járgány.

Micsoda beszéd ez egy nő szájából? – gondolta Cleófilas. De mégis: Felicehez hasonló nővel még nem találkozott. És képzeljétek, amikor átmentünk az *arroyón*, hirtelen úgy elkezdett óbégatni, mint egy félnótás, mondja majd később az apjának és a fivéreinek. Nem is szólt. Ki gondolta volna.

Ki gondolta? Talán fájdalom, talán düh, de semmiképp sem ez a rikoltás, amit Felice épp kieresztett a torkán. Kedved támad úgy üvöltöni, mint Tarzan, mondta Felice.

Aztán Felice megint nevetni kezdett, de nem ő nevetett. Cleófilas torkából tört elő a nevetés tekergő szalagja, mint a vízfolyás.

Sandra Cisneros: „Woman Hollering Creek”. In Woman Hollering Creek. (New York: Vintage, 1991), 43–56. Itt szeretnék köszönetet mondani Scheer Katalinnak és Pavlovits Tamásnak a nyersfordítás elolvasásáért és a számos javasolt nyelvi leleményért.

